

PAIKKOILLANNE - VALMIIT - HEP!

VIHREÄ LANKA TESTASI KUKA VOITTAÄ, KUN AUTOILIJÄ, POLKUPYÖRÄILIJÄ, JUOKSIJA, SEGWAY-KUSKI JA JOUKKOLIIKENTEEN KÄYTTÄJÄ SUUNNISTAVAT ARKIAAMUNA KILPAA ESPOOSTA HELSINKIIN.

TEKSTI: JUKKA VAHTI
KUVAT: IIRO TÖRMÄ

SEGWAY JUHA HONKONEN

Segway-kuski jäätyy ja hämmentää

Koko kilpailu ärsyttää jo valmiiksi. Sain segwayni myöhässä, ja tajuan pukeutuneeni ai- van liian kevyesti. Mieleeni ei ollut juolahta- nut, että laitteen päällä seistäessä kovassa vii- massa liikuttamatta eväkkään. Miksei kukaan muu suostunut segwayn sarviin? >>>

Segwayn toiminta perustuu gyroskooppiin. Samaa liikkeen säilymisen lakia hyödyntävät myös esimerkiksi hyrrä ja polkupyörä. Laitteen keksi Dean Kamen 2001. Yhtiön omistaja James Heselden kuoli 2010 ajat- tuaan Segwaylla alas jyrkänteeltä. Suomes- sa laitteen laillisuus liikennekäytössä on epä- selvä. Noin 7000 euron arvoisia laitteita on Suomessa noin 500. Segwayn maksimino- peus noin 20 km/h, ja se päästää hiilidioksi- dia 16,7 g / km.

PYÖRÄ SAMMELI HEIKKINEN

Pyöräilijä pärjää, jos tuntee reitin

PYÖRÄLLÄ PÄÄSEE pääkaupunkiseu- dulla kulkemaan sujuvasti, onhan pel- kästään Helsingissä 1 200 kilometriä kevyen liikenteen väylää. Mutta reit- ti on hyvä tuntee etukäteen, pyöräie kun voi päättää yllättäen jonnekin ki- vikaupungin syövereihin ja viitoitus on käytännössä olematonta. Nyt reitti on enimmäkseen tuntematon. >>>

TYÖMATKAT VAIKUTTAVAT suoraan tai epäsuoraan miljoonien suoma- laisten arjen ajankäyttöön ja sik- si ne herättävät myös suuria tun- teita.

Iso osa Suomessa tapahtuvasta liikennöinnistä on työmatka- liikennettä.

Suomalaisista työmatkoista taas suuri osa tehdään pääkau- punkiseudulla, missä kaupun- kien välisen vilkkaan liikenteen

lisäksi käy tuoreen työvoimatut- kimuksen mukaan töissä myös yli 121 000 pääkaupunkiseudun ulkopuolella asuvaa.

Pari viikkoa sitten esitellyssä hallituksen liikennepoliittisessa selonteossa yhdeksi tavoitteiksi nimetään muun muassa työmat- kaliikenteen, joukkoliikenteen toimivuuden ja liikenneturvalli- suuden parantaminen ”arjen su- juvan liikkumisen turvaamiseksi”.

AUTO LASSE LEIPOLA

Myöhäinen lähtö sataa autoilijan laariin

HENKILÖAUTO ON pääkaupunkiseudun suosituin kulkupeli. Sen osuus kaikista matkoista on noin 40 prosenttia. Pelkästään helsinkiläisillä on yli 240 000 henkilöautoa, espoolaisilla ja vantaalaisilla yhteensä lähes saman verran. Omalla kilpavälineelläni on siis vankka kansansuosio, mutta olisiko se myös käytän- nössä paras vaihtoehto? >>>

JUOKSU JUKKA VAHTI

Jää, loska ja mummot juoksijan hidasteena

SUOMESSA EI EHKÄ koskaan ole ollut yhtä paljon juoksuharrastajia kuin juu- ri nyt, ei ainkaan juoksupahtumien suosion perusteella. Tyomatkan ja höl- kän yhdistelmällä saa vuorokautensa lisää tunteja, mutta voiko lenkkareilla pärjätä kumpiyörille? >>>

JOUKKOLIIKENNE IIRO TÖRMÄ

Julkisilla matka taittuu kuin varkain

PARASTA julkisilla kulkemisessa on se, että voi lukea ja mietiskellä. Matkanteko ei tosin aina ole sujuvaa ja välillä ryysis harmittaa. Jos ei ole kiire, tämä on eh- dottomasti rennoin tapa liikkua kaupungissa. Julki- sissa kulkuvälineissä näkee ihmisten kirjot. Sekin on enimmäkseen plussaa. Jos voin valita, menen junal- la tai raitiovaunulla. Metrokin on erittäin jees, mutta bussissa istuminen tuntuu jostain syystä monesti vä- hän uuvuttavalta. Ehkä siksi, että teinivuosina tuli is- tuttua juuri bussissa aika tavalla. Netin reittioppaat ovat tehneet julkisilla liikkumisesta todella helppoa. Kisassa luulin pääseväni perille toisena ennen pyöräi- lijää, mutta aikataulut eivät osuneet aivan kohdalleen. >>>

vien osuus on kasvanut vuodes- sa 14 prosentista 25 prosenttiin ja Milanossa 21 prosentista 40 pro- senttiin.

Suurimassa osassa Suomea yk- sityisautoilulle ei käytännössä ole vaihtoehtoja. Ruuhka-Suomessa ja isoimmissa kaupungeissa niit- tä kuitenkin on.

VIHREÄN LANGAN toimitus ko- koontui Espoon perukoille hyi-

” Idea on peräisin Top Gear -ohjel- mastä.

senä maaliskuisena arkiamuna ja otti selvää, kuinka nopeasti tai hitaasti matka Espoosta Helsingin ydinkeskustaan taittuu erilaisilla kulkukeinoilla.

Kilpailun idea on peräisin suos- itusta brittiläisestä Top Gear -tele- visio-ohjelmasta, jonka juontajat ovat kisailleet milloin minkäkin- laisilla menopeleillä ja reiteillä.

Vihreän Langan testissä reitistä riippuen 12–17 kilometrin matka

tehtiin joukkoliikenteellä, henki- löautolla, polkupyörällä, segwayl- la ja juosten.

Lähtö oli Espoossa Nuijalan- tiellä ja maali Kampin kauppakes- kuksessa Helsingissä. Jokainen sai valita oman reittinsä.

Kävi ilmi, että moottorikulku- neuvot voi kaupunkiympäristös- sä haastaa ihan omin voimin, jos viitsii. Hyppää kyytiin seuraaval- la aukeamalla!

IIRO, JOUKKOLIKENNE. Lähtö, 0 minuuttia, 0 kilometriä. Lähtöpaikan välittömässä läheisyydessä on bussipysäkki. Lapsin sinne. Bussivalintoja on kaksi. En valitua reitit karttoja, vaan päättän nousta siihen bussiin joka tulee ensin. Aikataulun mukaan siihen menee 15 minuuttia. Keli on hyinen, odottelu puuduttaa.

15 minuuttia, 0 kilometriä. Lähtöpaikan välittömässä läheisyydessä on bussipysäkki. Lapsin sinne. Bussivalintoja on kaksi. En valitua reitit karttoja, vaan päättän nousta siihen bussiin joka tulee ensin. Aikataulun mukaan siihen menee 15 minuuttia. Keli on hyinen, odottelu puuduttaa.

18 minuuttia. Bussi sompalee hetken minulle oudoissa maisemissa, mutta sitten tullaan kaupakeskus Sellon tuntumaan. Päättän hypätä kyydistä ja kävellä jonkun sata metriä Sellon läpi Leppävaaran juna-asemalle. Mietin velmuillen, kävisikö juomas-kaahit tai likku-naostoksilla, mutta mien kuitenkin velvollisuudentuntoisesti suoraan asemalle. Aseman aikakäytöissä on vakioportukalla tunnelma jo vahvassa nousussa, romanihanuristi soittelee ikkivireitä.

30 minuuttia. Pienen odottelun jälkeen hypään E-junaan ja matkaan kohti Helsingin rautatieasemaa. Junassa on väljää.

JUHA, SEGWAY. Lähtö, 0 minuuttia, 0 kilometriä. Kisa starttaa, ja Sammeli pyöriilee heittä-mällä ohitseni. Lapsikin tööttää etnavuuhdilla. Jukka sentään jää juoksemaan taakseen. Segwaylla ajaminen on todella helppoa: tarvitsee vain nojata eteenpäin. Jarrutus tapahtuu nojaamalla taaksepäin. Vauhti kiihtyy parhaimmillaan kahteenkymmppiin.

JUKKA, JUOKSU. Lähtö, aika 0:00. Lämpötila on lähellä nolaa. Mietin, onko minulla liian vähän vaatteita. Lähtömme viivästyi kilpailijosta riippumattomista syistä, joten hölkkäin ennen lähtöä jonkin verran lämmen.

SAMMELI, POLKUPYÖRÄ. Lähtö, 0 minuuttia, 0 kilometriä. Ei vaikutu hyvältä. Kisa ei ole edes alkanut ja minä olen ajanut jo viisitoista kilometriä lähtöpaikalle. Tai ehkä enemmän. Tietenkin ajoin Espoossa harhaan ja Munkkiniemessä liikennevalosumppuun. Vaikaa sanoa, onko Länsi-Helsinki vai Espoo vastenmielisempi paikka, mutta vaaka kallistuu jälkimäiseen. Pieni etukin harhailu on, sillä nyt ainakin reitin alkupäästä on kohtuullinen kä-sitys. Juhassa saapuu laina-Segwaylla ja kun sille on nauitettu, päästään lähtemään. Lähtö on jäänyt aamuruuhkasta, joten Lasse tulipunaisella Kiialaan on autokaupunki Espoos-sa vahvoilla. Matkaan. Pyörä vastaa polkaisuihin hyvin, vaikka on vähän kun kuljettajansa. Ruosteessa ja virityksiltään sinnepäin. Mutta renkaat olen tulomallalla ylittänyt Toölin-tullissa. Segway ja juoksija jäävät taa, mutta Leipola pyyhkäisee ohi parinsadan metrin jäl-keen. Sitten olen yksin, vastassani vain heik-ko vauhtikestävyys, nolla-asteinen ilma ja kaukuisuusnuttelu.

LASSE, AUTO. 0 min, 0,0 km (lähtö) Saan jo ennen lähtölaukausta kohtuuton etua, sillä alunperin pahimpaan ruuhka-aikaan suunniteltu lähtö siirtyi yli puolella tunnilla, jonka aikana hain Vaasan leijonon tehtaanmyymälästä mustikkamunkkipossun – pitäähän autoilijalla olla hyvä eväät! Muut lähtevät kovalla tohinalla ja jään itse viimeiseksi, mutta jo ensimmäisessä ylämäessä olen ottanut kärkisijan. Autouli sujuu mutkilla, sillä Leppävaaraan asti tiet ovat käytännössä aivan tyhjiä. Tarkan harkinnan perusteella valitsen jo etukäteen reitin, joka koukkaa Otaniemen kautta. Tiedän, että se on pidempi kuin muilla, mutta samalla pitkä ja katkonainen matka Munkkiniemestä Kampiin korvautuu suoraan ydinkestävään ulottuvalla Länsiväylällä.

LÄHTÖ

1,9 kilometriä, 9 min. Poliisiauto tulee vastaan, mutta liikennettä on vain vähän. Aidit lastenvaunuihin pakottavat minut vähän västelemään. Juoksen vajaan viiden minuutin kilometrivauhtia ja mietin, onko se liian luja. Liikennemyymälässä juoksen suojatiele päätäväisesti suoraan taksin eteen, koska minulla on kiire, sillä ei.

4 min, 3,0 km (Kehä 1-liittymä Leppävaarassa) Kehä yksöllä tyhjiä tiet vaihtuvat vaihtelun vilkkaaseen mutta täysin sujuvaan liikenteeseen. Matka kohti etelää sujuu todella joutuisasti.

10 min, 8,5 km (Kehä 1:n ja Länsiväylän liittymä) Tunnan oloni hieman viileäksi, joten käännän ilmastoinnin 20:stä 22 asteeseen. Samalla ajattelen lämmöllä Segwayn hyödyntävässä viimeisessä seisoavassa juhassa sekä hilsisissä matkassa Sammeliä ja Jukkaa. Sen sijaan bussin kyydistä olevan Iiron kanssa voisin vaihtaa osia, koska lukeminen on ajamista mukavampaa. Länsiväylällä liikenne tiivistyi entisestään mutta on edelleen varsin sujuvaa. Muusta liikenteestä poiketen pyrin ajamaan orjallisesti nopeusrajoitusten puitteis-sa, sillä luotan edelleen täysin voittooni.

4,5 km: Itsehallintotie, 16 min. Ajan jo toistamiseen harhaan. Kierrän tulevan Ikean huittelle rakennetun liikennemyymälän ja sillan kautta, vaikka olisin päässyt Gallen-Kalleen tielle Turunväylän alki jo paljon aiemmin. Koska tiedän jo häviäväni, pysähtelen useaan kertaan valokuvamaan. Laitteen saaminen kuvan on hankalaa, sillä sitä pitäisi pitää pystyssä kummastakin ohjauksesta. Muuten laite alkaa heti kääntyä.

13 min, 5,1 kilometriä, Helsingin raja Alku on mennyt ylittävän hyvin, olen löytänyt sopivan reitin Turunväylän toiselle puolelle enemmän tuuilla kuin suunnitellulla. Gallen-Kalleen museon ohi ja sillalle kohti Helsingin rajaa. Sulassa on parikin isokoskeloparia. Polkeminen tuntuu hyvältä, mutta piensissä ylämäissä reidet jo varoittavat. Tanaan mennään luja korkeintaan alamäessä.

3,1 kilometriä, 15 min. Otan pipon päästäni. Minulla on kuuma, vaatteita on liikaa. Munkkiniemenranta on kaunis ja meri jäässä. Muita kulkijoita – tai kilpailijoita – ei enää näy. Toivon, että asetelman tasoituu reitin loppupuolella Helsingin keskustassa. Otan riskin ja oikeaan suoraan Munkkiniemenpuiston läpi kulkevaa hiekkatietä, vaikka en tiedä, kuinka luminen, jäinen tai märkä se on. Se osoittautuu melko lumiseksi ja kuraiseksi, mutta mutkittamalla ja loikkimalla pääsen eteenpäin. Viime talven juokseluonkeilla olen tottunut lumisohjissa ja jäällä juoksemiseen.

7 km: Ritokalliontie, Helsinki, 34 min. Reitin hienoimmat maisemat ovat Espoon ja Helsingin rajan tuntumassa. Pusia siltoja ja jäästä vapautunutta merta. Liikennettäkin ei ole, ja mieli lepää. Munkin puistossa alkavat taas vaikeudet. Hiekkatietä on niin syvä lätkäköitä, että päättän väistää ne. Minulla kun ei ole hajuakaan, miten segway kestää vettä. Munkkiniemen puistotielle affrikalaisen oloinen mies alkaa nauraa kovaan ääneen ja huutaa peräni jotain oudolla kielellä. Keski-ikäinen mies sen sijaan tyttyy tuhahtamaan: "Ohhoh!"

21 min, 7,3 km, Kalastajatorpa Turhan hidasta. Munkkiniemessä ajelen mutkittavaa Ritokalliontietä ja sitten Munkkiniemenran-taa. Ehkä Kalastajatorpan kautta voi oikaista? Tai sitten ei. Löydän kuitenkin Meilahden sillalle.

26 min, 9,1 km, Tukholmankadun ja Paciuksenkadun risteys Jumalauta, jalat ovat kuin puuta. Talutan viimeiset metrit jalkien mäen päälle Paciuksenkadun ja Tukholmankadun risteykseen. Sitten avautuu alamäki meren rantaa pitkin.

12 km: Eteläinen Hesperiankatu, 53 min. Keskustaan tullessa tiukoja tilanteita tulee liukuhihnalta. En voi kääntyä Runeberginkadulle, koska taksi blokkaa jalankulkuväylän. Päättän ajaa Mannerheimintien kautta. Ihmissä tulee solkenaan eteen. Nuorimmat ovat innostuneita, vanhimmat nreissään. Muutama pappalu minun joo vihamielisen katseen: mene muualle kummallisine laitteinesi!

31 minuuttia, 10,6 kilometriä, Soutustadion Soutustadion jää oikealle. Nyt sujuu. Meikien yhtämittaista alamäkeä, ei risteyskää, liikennevaloista puhumattakaan. Paremminkin ei voisi mennä. Tässä pitää repiä eroa muihin. Hesperiankatujen päät tulevat vastaan ja miutelehten, että tästä kannattaisi kääntyä. Mutta rannan riemu on saanut minut valtoihinsa ja sekottuu normaalin Toölin välittelyyn. Päättän jatkaa, kylähän sieltä vielä pääsee.

35 min, 12,1 km, Hietaniemenkadun ja Arkadiankadun risteys Niin no, pääsee tietienkin. Heti kun on kiertänyt Hietaniemen hautausmaahan. Siinä tulee kokeiltua, että olisi-valtako juuri sulaneet hiekkatiet ajokunnossa. Suurin piirtein yhtä hyvässä kuin keskimärkäsuo. Ei auta, Hietaniemenkatu kohti kiivak-punkkia. Jostain syystä valitsen Arkadiankadun ja itse asiassa ajan korttelin verran pyöräkaistaa vastakavaan. Siitä syttän yhteiskuntaa.

24 min, 15,6 km Hetken aikaa näyttää jo paremmalta, mutta Staran kuorma-auto vain kääntyy Pohjoiselle Rautatiekadulle ja pysähtyy uudelleen hotellin edustalle tukkien vasemmalle kääntymisen kaistan. Nyt sentään pääsin näkemään mistä on kyse: liikenne seisoa sen takia, että jalkakäytävää peittää. Harkitsen liikennesääntöjen vastasta koukkua oikeanpuoleisen kaistan kautta, mutta samalla Staran auto nyt kääntää sen verran eteenpäin, että vasemmallekin pääsee taas kulkemaan. Päisen ajamaan Runebergin katu kohti Kampin keskuksen takana olevia pikkukatuja, jotka ovat täynnä tienvarsipysäköintipaikkoja.

16 min, 14,1 km Vihdoon ruuhkaa! Tai jos ei nyt ihan kunnon ruuhkaa, niin sentään sen verran muuta liikennettä, että väijii päästä pysähtymään. Matka olikin mennyt tähän asti jopa liian hyvin. Liikennevaloissa päätän vaihtaa taktiikkaa. Olin alun perin ajatellut jättää auton ensimmäiseen vapaseen parkkiruutuun, mutta päätän ajaa ensin maaliin ja sitten vasta etsiä parkkiruudun. Jatkan siis Ruoholahdenkatua Kampin torille ja siitä Freidrinkikadulle.

19 min, 15,3 km Maali näkyvästi Tosin olen vielä auton sisällä, joten parkkipaikka on löydettävä. Ajan Fredrikinkatua Kampin keskuksen ohi ja päättän kääntyä takaisin Pohjoisen Rautatiekadun kautta. Yllättäen matka kuitenkin tyssä, sillä tielle on pysähtynyt kaupungin rakentamispalvelu Staran kuorma-auto. Ensimmäistä kertaa alan epäillä voittoani – tässähan voi mennä vaikka kuinka kauan.

7,1 kilometriä, 35 min. Munkkiniemessä ohitan taksitolpan, jolla odottaa jonossa kolme mustaa ja yksi valkoinen auto. Toisella puolella jyrisee nelosen raitiovaunu. Taskussani on matkakortti. Pieni huijaus houkuttaa. Tässä vaiheessa huomaan, että jalkalihakseni alkavat väsyä. En silti ole erityisen hengästynyt. Olen pystynyt pitämään vähän alle viiden minuutin kilometrivauhdin alusta asti. Päättän kiristää vauhtia, koska reitin loppupäässä keskustan ihmisväijässä ja liikennevalotarkkissa etenevästä hidasta ei enää voi päättää kokonaan itse, vaan on liikutettava muun liikenteen ehdolla. Hetken päästä aamu-uloillullaan olevat mummut ja bussipysäkeillä parveilevat ihmiset hidastavat matkani. Juoksu tuntuu kuitenkin hyvältä ja endorfiinit loiventavat mukavasti hitaampia kulkijoiden väestelyn aiheuttamaa ärsytystä.

8,3 kilometriä, 41 min. Pitkässä ja jyrkätkössä ylämäessä Paciuksenkadulla Meilahdessa oikeaa polveani alkaa koloittaa. Siinä tuntuu vihlaistu sähköuorolla paria viikkoa aiemmin ja se on oireellista siitä asti. Vuoden käytössä oleiden lenkkareiden iskuvaikutus on juosta loppuun. Juokstekniikka on talven jäisten ja sohjoisten lenkkien jäljiltä kadoksissa ja ryhti huono. Kevemmän hetkeksi oikean jalan askelta, säädän jalkaterän asentoa paremmaksi ja oikeaisen selkään. Kipu povessa menee ohi.

9,8 kilometriä, aika 51 min. Toölässä, Topeliuksenkadun ja Runeberginkadun risteyksessä muutamaa kilometriä ennen maalia joudun ensimmäistä kertaa pysähtymään pidemmäksi aikaa liikennevaloihin. Takana on kymmenen ja puoli kilometriä vauhdista holkkaa alle viiden minuutin kilometrivauhdilla. Pysähtyminen jättää takareidet, matohapot iskevät täysillä. Valojen vaihtuessa lähden kanteasti liikkeelle, mutta muutama minuutti jälkeen saan taas juoksurytmiä kiinni enkä jaksaa väittää pienehköstä krampinhusta. Ennen maalia joudun vielä pysähtymään muutamaa kerran liikennevaloissa. Juoksurytmiä katoaa, mutta viimeiset puolitoista kilometriä voi vain painella menemään voimia säästämättä.

10 km: Paciuksenkatu, 45 min. Pitkässä ylämäessä segway on mukavimmillaan. Kun reipasti vain nojaa eteenpäin, laite rullaa kevyesti ylös asti. Paciuksenkadun jälkeen reitti viettää alasain merenrantaan. Tienpinta on jäässä, mikä syys stressihormonit liikkeelle-pysäköityä laite luukalla jinnalla pysähtymään? Ranta-kaissa ei ole uria näkemään. Onnettomuutta ei kuitenkaan tapahdu. Olen kaittaaltain aivan jäässä. Olsipa toppatakki, villasukat ja pakut kintaat!

MAALI, 12,18 kilometriä, 59:52 min. Maalissa olen yllättynyt, että en ole viimeinen. Jalat ovat maato-haposta jumssa. Siiti olin luullakseni pystynyt nipistämään ajantani ainakin viiteen minuuttia yksinker-taisesti juoksemalla alusta asti vähän nopeammin. **SUJA 4.**

MAALI, 13 km Kampin, 60 min. Aivan loppu sujuu taas uskomattoman joutuavasti. Laitetta on jo niin luonnollista ajaa, ettei siihen kiinnitä mitään huomiota. Kun saavun maaliin, huomaan Jukanin tulleen perille juuri äskän. Ellen olisi pysähdelyt kuvaamaan, olin välttänyt jumbosijan! Se ei kuitenkaan harmi-ta, sillä olen tyytyväinen päästyäni maaliin ejiin nahoin. **SUJA 5.**

42 minuuttia. Saavun Helsinkiin. Normaalisti kävelisin Kampiin mikä olisi nopeampaa, mutta päätän kuitenkin ajaa rennosti metrolla maaliin.

MAALI, 52 minuuttia. Nousen liukuportaita Kampin metroasemalla ja kävelen maaliin kolmantena. **SUJA 3.**

MAALI, 40 min, 13,2 km, Kampin Kauppakorkeakoulu kaikki sujuu loistavasti. Pyöräkaistaa riittää ja vihreitä valoja. Kun pääsen Kampiin, kohtaamispaikassa ei ole ketään. Olenko ensimmäinen? Minuutin sisään paikalle saapotelee epäilyttävän rauhallinen Leipola. Autoilija on tullut jo kahdeksan minuuttia sitten. Ruuhka-aikaan olisin voinut. Tai sitten jos olisin valinnut reitin paremmin. Tai ajat nopeammin. **SUJA 2.**

29 min, 16,1 km Auto parkissa! Lopulta tyhjä ruutu löytyy odotettua helpommin heti Albertinkadun alkupäästä. Nyt vielä rauhallinen loppukiri maaliin.

MAALI, 32 min, 16,6 km Maalissa –voittajana! Muuta ei vielä näy, joten päätän käydä katsomassa olosi-ko Staran auto vielä kulumilla, jotta saisin siitä jonkin-laisen kuvan juttuun. Ei ole, ja paluumatkalla näen yllätykseni maaliin saapuvan Sammelin, joka on siis hävinnyt minulle vain muutamaa minuuttia. Jos kilpa olisi ajottunut hieman ruuhkaisempaan hetkeen, olisin varmaan hävinnyt. **SUJA 1.**

MAALI

HELSINKI: POLKUPYÖRÄ NOPEIN KESKUSTASSA

AIKAETÄISYYSKARTOISTA NÄET,
MILLÄ PÄÄSET NOPEIMMIN KESKUSTAAN.

TEKSTI: JUHA HONKONEN

HELSINGIN kantakaupungissa nopein kulkuväline on fillari. Joukkoliikenne taas häviää paitsi henkilöautolle myös polkupyörälle pidemmälläkin työmatkoilla. Tiedot selviävät Helsingin yliopiston maantieteilijöiden *Vihreälle Langalle* tekemästä selvityksestä.

Tutkijat jakoivat pääkaupunkiseudun 7000 tilastoruutuun. Joukkoliikenteen ja pyöräilyn matka-ajat saatiin Helsingin seudun liikenteen Reittioppaan avoimesta datasta sekä henkilöauton matkanopeus HSL:n ja Helsingin kaupunkisuunnitteluviraston mittausaineistosta.

Lisäksi autoilijoiden matka-ajoissa on huomioitu kävelymatka autolle ja parkkipaikan etsiminen.

Oheisista kartoista näkee matka-ajat Helsingin keskusta-alueelta joka puolelta pääkaupunkiseutua. Kaikki yli tunnin matkat on merkitty samalla violetin sävyllä. Kartat paljastavat mielenkiintoisia faktoja seudun liikenteestä:

Autolla pääsee Helsingin keskusta-alueelle alle tunnin kaaikialta, jopa Nuuksion korvesta. Joukkoliikenteessä tunnin raja kulkee Kehä kolmosella muualla paitsi pääradalla – sitä pitkin matka taittuu 60 minuutissa Keravaltakin. Myös polkupyörällä tunnin säde kulkee Kehä III:n kohdalla.

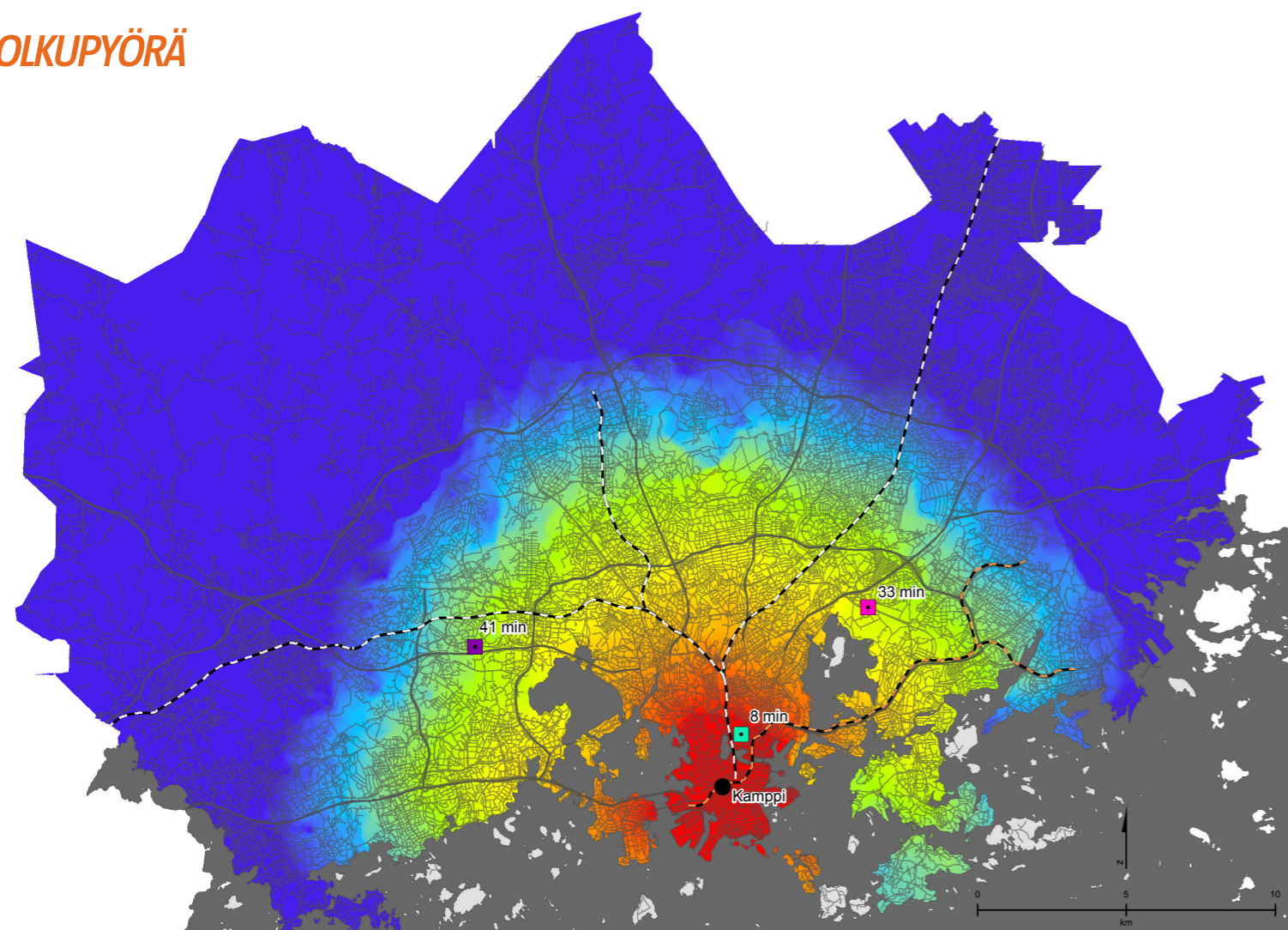
Otimme lähempään tarkasteluun matkat Kampin keskukseen osoitteista Nuijalantie 20, Espoo;

Koetilantie 2, Helsingin Viikki ja Kolmas linja 33, Helsingin Kallio. Kulkuneuvoina olivat yhä joukkoliikenne, polkupyörä ja henkilöauto.

Henkilöauto voittaa Espoosta ja Viikistä, fillari Kalliosta. Joukkoliikenne on kaikilla matkoilla hitain.

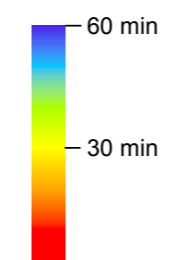
Julisten kulkuneuvojen sujuvuudessa on siis toivomisen varaa. ”Tilanne on vielä huonompi poikittaisliikenteessä ja seudun uusien toiminnallisten keskusten, kuten Jumbon, kohdalla. Niihin on vaikea päästä joukkoliikenteellä”, tohtorikoulutettava **Maria Salonen** Metropaccess-hankkeesta sanoo.

POLKUPYÖRÄ

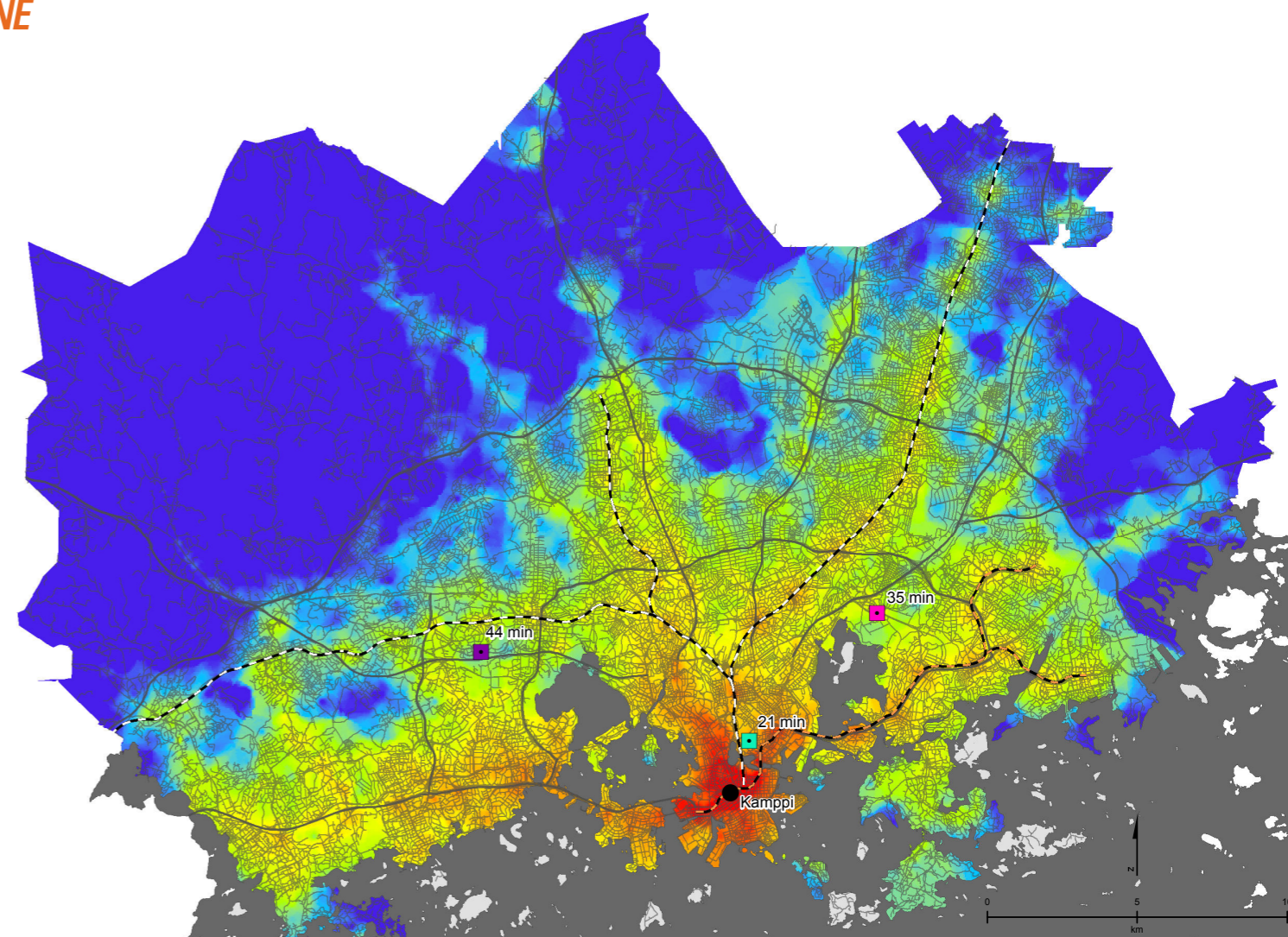

JOUKKOLIIKENNE

Matka-aika (min)

- Kamppi
- Koetilantie 2
- Kolmas linja 33
- Nuijalantie 20

HENKILÖAUTO

